

middellijk bereik van Fouché en diens ambtenaren. Toch duurde het nog tot 20 oktober, eer het bevel kwam hem naar Parijs over te brengen. Bij aankomst aldaar werd hij terstond in de Temple opgesloten, de beruchte gevangenis, waarin de ongelukkige Lodewijk XVI en Marie-Antoinette hun laatste levensdagen hadden gesleten. Op 29 oktober bracht men Moore naar het ministerie van Politie voor het ondergaan van een langdurig verhoor. Tijdens dit verhoor bekende hij in Londonderry te zijn geboren en de leeftijd van 36 jaar te bezitten. Gevraagd naar de reden van zijn vertrek uit Parijs, verklaarde hij zijn fabriek van tuleweefsels te hebben verkocht met de bedoeling elders een bestaan te zoeken. Toen hem werd voorgehouden, of hij niet was vertrokken om een vervolging te ontgaan wegens een transactie met een waardeloze schuldbekentenis van zijn landgenoot Paul Benfield, verweerde hij zich met te zeggen, dat Benfield hem had voorgespiegeld grote vorderingen op het Franse gouvernement te hebben. De bewuste schuldbekentenis had Moore met een gering verlies te Hamburg kunnen verhandelen.

De beschuldiging, dat hij zich van een vals paspoort zou hebben bediend om naar Holland te gaan, wees hij van de hand met de bewering, dat hij zonder paspoort had gereisd. Bij zijn te Rotterdam in beslag genomen papieren had men evenwel een in juli 1805 te Bremen afgegeven paspoort kunnen ontdekken ten name van Jean André Graser en daarop kunnen zien, dat het in oktober van dat jaar door de zaakgelastigde van de Hanzesteden in Den Haag was gelegaliseerd. Op de vraag, of hij zich te Rotterdam niet speciaal met de transitohandel van Engelse waren had beziggehouden, antwoordde Moore ontkennend. Toen hem vervolgens werd gevraagd, of hij niet met Engeland verbindingen tot stand had gebracht voor het vervoer van reizigers en koopwaar, wees hij erop, dat iedere koopman te Rotterdam voor zijn relaties een paspoort voor Tonningen kon bekomen. Vandaar kon men vrijuit naar Engeland of naar elders reizen, net zo vrij als met de diligences in Frankrijk.

Moore knoopte hier een beschouwing aan vast over Taylor, omtrent wie hij al maanden tevoren van zijn vrienden had vernomen, dat deze hem had aangebracht en hem overal bij zijn zakenrelaties trachtte zwart te maken. Men vroeg hem daarop, wat Taylor daartoe had gedreven, waarna hij vertelde, dat Taylor